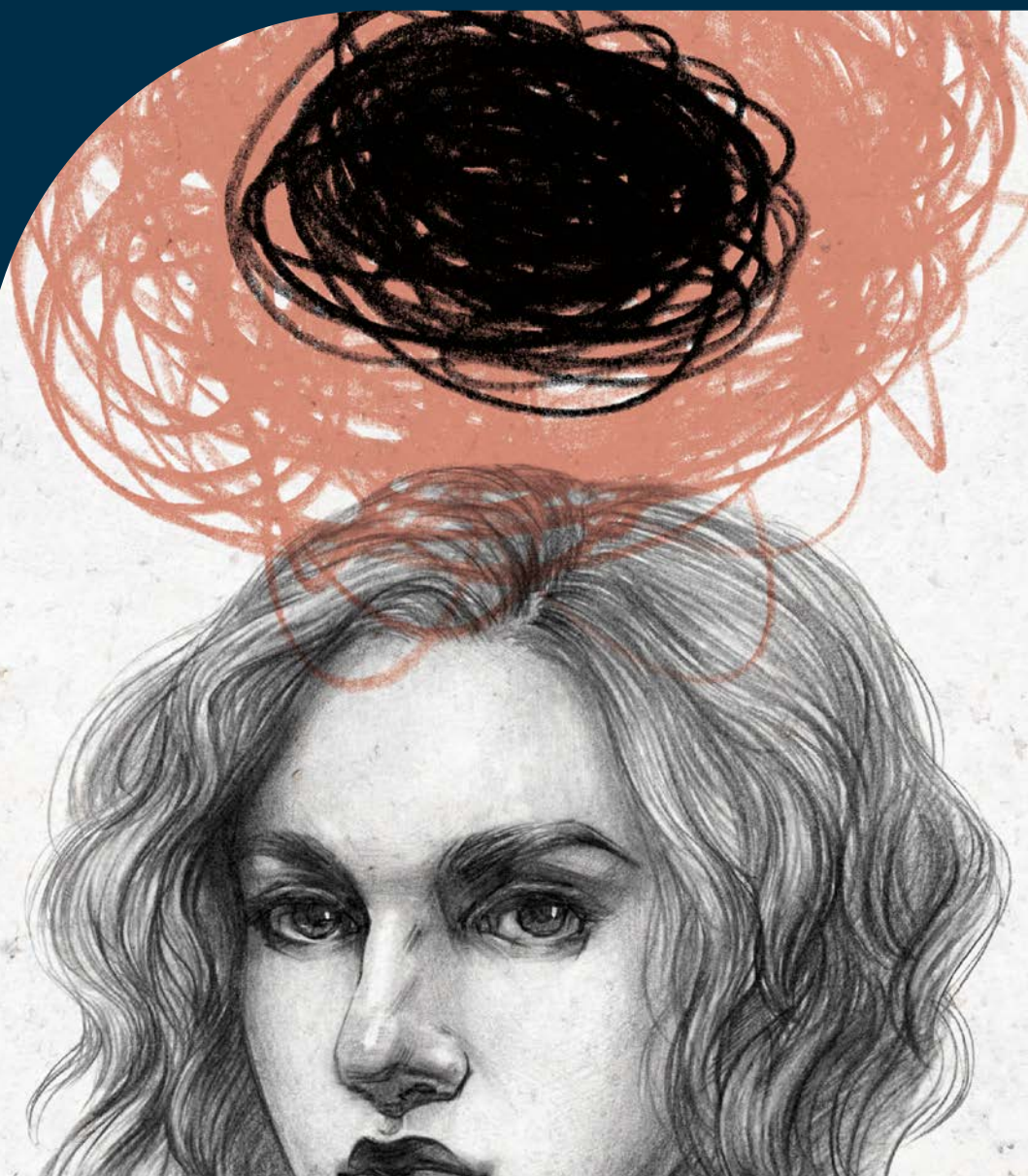

més
LLIBRES

MATERNITAT

Sheila Heti

Traducció de Maria Bosom

Abans contemplava el món des de la distància o directament no el contemplava. Mai no em fixava en els ocells que em passaven per sobre el cap, en els núvols ni en les abelles, en la remor de la brisa, en l'escalfor del sol a la pell. Vivia confinada en el món insensat i grisós de la meva ment, des d'on intentava racionalitzar-ho tot sense arribar a cap conclusió. M'hauria agradat tenir temps per construir-me una determinada visió del món, però mai no en tenia i, d'altra banda, em feia l'efecte que les persones que se n'havien forjat una havien començat de molt joves i no pas als quaranta. Sabia que la literatura era l'únic que es podia començar als quaranta. Si t'hi posaves als quaranta, es podia dir que eres jove. Per a tota la resta, ja era vella. Tots els vaixells havien salpat feia temps, ja eren lluny de la costa, mentre jo encara em dirigia al moll i ni tan sols havia trobat la meva embarcació. La nena que s'estava amb nosaltres, que llavors tenia dotze anys, em va fer veure les meves limitacions com mai ho havia fet ningú: la meva fragilitat, la meva obediència, les meves rebel·lions insignificants i, per damunt de tot, la meva ignorància i el meu sentimentalisme. Un matí, quan vaig entrar a la sala d'estar, hi havia mig frankfurt sobre la taula. Jo n'hi vaig dir plàtan. Llavors vaig saber que era massa vella per a aquest món, que aquella nena m'havia superat sense el més mínim esforç i ho continuaria fent. L'única esperança que em quedava era transformar el

paisatge tèrbol i grisós de la meva ment en una cosa concreta i sòlida, totalment allunyada de mi, que ni tan sols formés part de mi mateixa. No tenia ni idea de què seria ni de quina forma tindria. Només sabia que havia de crear un monstre poderós per compensar la meva debilitat. Havia de crear un monstre allunyat de mi, que sabés més que jo, que tingués una visió del món i que no confongués paraules tan senzilles.

~

Llanço tres monedes sobre l'escriptori. Si surt cara dos o tres cops, vol dir que sí. Si surt creu dos o tres cops, vol dir que no.

És una bona idea escriure aquest llibre?

Sí.

És el moment adequat per començar-lo?

Sí.

Aquí, a Toronto?

Sí.

O sigui que no m'he de preocupar per res?

Sí.

Sí, que no m'he de preocupar per res?

No.

M'he de preocupar?

Sí.

Per què m'he de preocupar? Per la meva ànima?

Sí.

Llegir m'anirà bé per l'ànima?

Sí.

Estar tranquil·la m'anirà bé per l'ànima?

Sí.

Escriure aquest llibre m'anirà bé per l'ànima?

Sí.

És a dir, que ho estic fent tot bé?

No.

Gestiono malament la meva relació de parella?

No.

Cometo un error ignorant el patiment dels altres?

No.

I ignorant el món de la política?

No.

Faig malament de no estar agraïda per la vida que porto?

Sí.

I per tot el que podria fer amb el temps i els diners de què dispoço?

No.

I per tot el que podria fer sent com soc?

Sí.

Ha arribat l'hora de deixar-me de preocupar per com soc?

Sí.

És el moment de pensar en l'ànima del temps?

Sí.

Tinc tot el que em cal per començar?

Sí.

He de començar pel principi i seguir tot recte fins al final?

No.

He de fer el que em surti a cada moment i ajuntar-ho tot al final?

No.

He de començar pel principi sense saber el que vindrà a continuació?

Sí.

Aquesta conversa és el principi?

Sí.

Què he de fer amb aquells rotllos de cinta de colors que em va comprar l'Erica? Els he d'utilitzar per a alguna cosa?

No.

Els he de deixar allà on són i mirar-me'ls?

No.

Els he de tornar a l'Erica?

No.

Els he d'amagar per no veure'ls?

Sí.

A l'armari?

Sí.

Se'm farà molt difícil deixar de pensar en mi mateixa i concentrar-me en l'ànima del temps. Tinc tan poca pràctica a pensar en l'ànima del temps i tanta a pensar en mi mateixa. Però res no és fàcil al principi. El concepte

de «l'ànima del temps» m'ha acompanyat des que, fa uns mesos, l'Erica i jo vam anar a passar el Cap d'Any a Nova York. De fet, ja el tenia al cap poc abans del viatge. Recordo que érem a l'andana del metro quan vaig explicar-li el seu significat exacte. Ens estàvem al pis de la Teresa i el Walter. Havien marxat de la ciutat per passar el Nadal amb la família. Aquella nit em vaig emborratxar i vaig vomitar al seu lavabo. Però allò va ser moltes hores després. Era 31 de desembre?

No.

És curiós, però no recordo que fes fred ni que portés abric. Era 1 de gener?

No.

30 de desembre?

No.

Que potser va ser en un altre viatge?

Sí.

Diria que no. Recordo explicar a l'Erica el concepte de l'ànima del temps, que té dues versions: o bé nosaltres com a individus no tenim ànima, sinó que vivim a través d'una mena d'ànima col·lectiva que forma part del temps o que és el temps mateix, o bé les nostres vides, és a dir, nosaltres, som l'ànima del temps. No em vaig decantar per cap de les dues opcions. La idea tot just se m'estava gestant al cap i a dia d'avui encara no s'ha desenvolupat. L'Erica es va exaltar molt, però a mi em reconfortava la idea que la meua ànima no em pertanyés: que la meua vida fos una expressió de l'ànima del temps o bé que la meua ànima fos temps. No sé si m'explico. Ho faig?

No.

No, no. Espero arribar a entendre millor el que volia dir a l'andana del metro i que tant va exaltar la meva estimada amiga Erica. Aquesta és la meta que em poso, l'objectiu que pretenc assolir amb aquest llibre: entendre què vol dir l'ànima del temps o explicar-m'ho a mi mateixa. És un bon punt de partida?

No.

És massa limitat?

Sí.

Però l'ànima del temps pot ser part del llibre?

No.

Em permetes que et traeixi?

Sí.

Doncs no se'n parli més: aquest serà un dels temes de què tractarà el llibre. Potser no hauria hagut de dir que volia *explicar-m'ho a mi mateixa*, sinó *explicar-ho als altres*. Millor així?

No.

I si dic que vull *expressar-ho* en comptes d'*explicar-ho*?

Sí.

Tinc mal de cap. Estic tan cansada. No hauria d'haver fet migdiada. Però llavors encara estaria de més mal humor, oi?

No.

Avui m'he posat a plorar quan el Miles marxava de casa. Quan m'ha preguntat què em passava, li he dit que «no tenia res a fer». Ell m'ha replicat: «Ets escriptora. Tens el llibre de *Bonjour Philippine*, el *Yijing*... i el de Simone

Weil. Per què no et poses a treballar en algun d'aquests?». Ha dubtat abans d'esmentar el llibre de Simone Weil perquè se li va acudir a ell, que escrivís sobre aquesta autora, i quan m'ho va proposar fa unes setmanes, a tots dos ens va fer sentir incòmodes que m'hagués suggerit una idea per a un llibre. M'hi vaig negar rotundament i l'hi vaig dir sense embuts, però, cap al migdia, vaig començar el llibre sobre Simone Weil. El Miles em va enviar un missatge a la tarda per saber si estava més animada i em va trucar al cap d'unes hores per preguntar-me el mateix. En realitat, soc jo qui s'hauria d'amoïnar per ell, i no ell per mi, perquè acabava de començar a treballar i no té temps d'estudiar, oi?

No.

És just que ens preocupem l'un per l'altre, doncs?

Sí.

Sempre em torturo per tot.

Avui al migdia he anat a fer un volt amb cotxe pel camp amb el meu pare. Volia decidir si me n'anava a passar tres setmanes a Nova York al juny. La Teresa m'havia dit que ella i el Walter tenien pensat marxar de la ciutat i que el seu pis estaria lliure, per si hi volia anar. Després de rumiar-ho molt, he optat per prendre la decisió que em faci sentir millor i que em resulti més agradable ara mateix, i m'he decantat per quedar-me aquí. En arribar a casa he fet una becaïna i quan m'he despertat em sentia molt bé. M'he assegut al sofà morat del dormitori i m'he posat a pensar. Fa temps que vaig posposant el moment

d'escriure un llibre però, ara que el Miles ha començat a treballar moltes hores fora de casa, em trobo en una cruïlla: o canvio d'aires i m'escapo a Nova York a divertir-me, o «soc una escriptora», tal com m'ha recordat ell. Volia dir-li que no soc la mena d'escriptora que es tanca a l'habitació a escriure, però no ho he fet. No he oblidat el que em va dir l'altre dia: així que un autor comença a tenir «una vida interessant», la seva escriptura sempre se'n ressent. Jo li vaig contestar: «El que passa és que no vols que tingui una vida interessant!». Les meves paraules encara li ressonen a les orelles?

Sí.

Vaig ferir els seus sentiments?

Sí.

Ho acabarà oblidant?

No.

Li he de demanar perdó aquesta nit?

Sí.

Tot i que el Miles i jo estàvem passant una nit agradable, li he demanat perdó per aquell comentari i li he comentat que no aniria a Nova York a passar tres setmanes al pis de la Teresa i el Walter. Ell m'ha dit: «No comparteixo els valors amb què tornes sempre de Nova York». L'estimo. Ha canviat l'aigua del gerro del lilà que em va comprar ahir a la nit. El lilà que tenia damunt l'escriptori s'estava morint i jo ni tan sols me n'havia adonat. Des del carrer, m'arriba la cançó trista de la furgoneta dels gelats. El vi que he begut al vespre m'ha pujat al cap. Em sento bé.

Realment importa, com em sento?

No.

No, no. Ja m'ho pensava. Massa emocions en un sol dia. És evident que els sentiments no poden ser el teu timó, el teu oracle, el que regeixi la teva vida, el teu mapa. Encara que sempre en tinguis la temptació. Què és el que hauria de regir la teva vida? Els teus valors?

Sí.

Els plans per al futur?

No.

Les ambicions artístiques?

No.

Les necessitats de la gent que t'envolta? Vull dir de la gent que estimes?

Sí.

La seguretat?

No.

L'aventura?

No.

Tot el que ens pugui enriquir l'ànima i ens faci aprofundir i evolucionar?

No.

Tot el que ens fa feliços?

Sí.

És a dir, els teus valors, la felicitat i les necessitats de la gent que t'envolta. Això és el que hauria de regir la teva vida.